

Sygn. akt IX Ca 404/17

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2017 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IX Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodnicząca:	SSO Bożena Charukiewicz (spr.),
Sędziowie:	SO Dorota Ciejek, SO Krystyna Skiepmo,
Protokolant:	sekr. sądowy Ewelina Gryń,

po rozpoznaniu w dniu 14 września 2017 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z wniosku B. S.

z udziałem (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w G.

o ustanowienie służebności przesyłu,

na skutek apelacji wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 12 stycznia 2017 r., sygn. akt I Ns 840/12,

p o s t a n a w i a:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Olsztynie do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

Dorota Ciejek Bożena Charukiewicz Krystyna Skiepmo

Sygn. akt IX Ca 404/17

UZASADNIENIE

Wnioskodawcy W. S. i B. S. wnieśli o ustanowienie za wynagrodzeniem służebności przesyłu na należącej do nich nieruchomości stanowiącej działkę ewidencyjną nr (...), dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą nr (...), na rzecz (...) S.A. Oddział w O.. Wnieśli o zasądzenie od uczestnika na ich rzecz kwoty 13.000 zł tytułem jednorazowego wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu oraz o zwrot kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podali, że są właścicielami wskazanej we wniosku działki, przez którą przebiega linia energetyczna. Obszar obciążenia wynosi 10 mb. Uczestnik bezumownie i nieodpłatnie korzysta z tej działki, co należy uznać za naruszenie prawa własności. Dodatkowo obciąża ich kosztami podcinki drzew znajdujących się pod linią.

Uczestnik postępowania (...) S.A. w G. Oddział w O. wniósł o oddalenie wniosku i zasądzenie od wnioskodawców na jego rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, że przeszkodą do uwzględnienia wniosku jest fakt wpisania ostrzeżenia o prowadzonej egzekucji komorniczej w dziale III księgi wieczystej nieruchomości. Z treści art. 930 § 3 k.p.c. wynika, że obciążenie po zajęciu nieruchomości jest nieważne. Nadto wskazał, że wnosi o oddalenie wniosku również co do linii niskiego napięcia, która bezpośrednio prowadzi do gospodarstwa wnioskodawców i zasila konkretną nieruchomość wnioskodawców. Podniósł, że urządzenia przesyłowe przebiegające przez nieruchomość wnioskodawców zostały wzniesione pod rządami ustawy z dnia 28 czerwca 1950r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954r. Nr 32, poz. 153), tj. w roku 1976, na podstawie ustawowego upoważnienia. Wskutek powyższego uczestnik posiadał uprawnienia do władania nieruchomością wnioskodawców w zakresie odpowiadającym treści służebności przesyłu. Jednocześnie zakwestionował wysokość żądanego wynagrodzenia.

Postanowieniem z dnia 12 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Olsztynie oddalił wniosek oraz oddalił wniosek uczestniczki o zasądzenie kosztów postępowania. Nie obciążył wnioskodawców ani uczestniczki wydatkami tymczasowo poniesionymi przez Skarb Państwa.

Sąd Rejonowy ustalił, że Zakład (...) w B. utworzony został zarządzeniem z dnia 25 listopada 1958r. Zarządzeniem z dnia 16 stycznia 1989r. powstało przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w O.. Aktem z dnia 12 lipca 1993r. przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w O. zostało przekształcone w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa. W dniu 26 listopada 2004r. Zakład (...) S.A. w O. połączył się ze spółką (...) S.A. w G. i nosiła nazwę (...) S.A. w G. Oddział w O.. W lipcu 2007r. nastąpiła zmiana nazwy na (...) S.A. w G., która obowiązuje do dnia dzisiejszego.

Wnioskodawczyni B. S. jest właścicielką nieruchomości stanowiącej działkę nr (...) położoną w O. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Poprzednio działka ta była własnością Skarbu Państwa. Z dniem 27 maja 1990r. na podstawie art. 18 ust. 1 w zw. z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990r. przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz.U. nr 32 poz. 191 i nr 43 poz. 253) własność tej nieruchomości nabyła Gmina O.. Wówczas, m.in. dla tej działki, założono księgę wieczystą nr (...). Na podstawie umowy z dnia 07.04.1992r. (rep. (...)) Gmina O. zbyła własność tej działki na rzecz I. i T. małżonków M.. Działkę tę wówczas odłączono z dotychczasowej księgi wieczystej i założono dla niej księgę nr (...). Następnie umową z dnia 8 lipca 1992r. (Rep.(...)małżonkowie M. sprzedali prawo własności tej nieruchomości na rzecz wnioskodawców, tj. B. i W. małżonków S.. Na skutek podziału majątku wspólnego wnioskodawców, postanowieniem Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 29.10.2012r. w sprawie I Ns 852/08, zmienionego postanowieniem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 17.12.2013r. w sprawie IX Ca 104/13, prawo własności tej nieruchomości zostało przyznane B. S..

W 1976r. poprzednik prawny uczestnika wybudował i przekazał do realizacji linię napowietrzną nn 0,4V, która przebiegała również przez wyżej opisaną nieruchomość, należącą wówczas do Skarbu Państwa. Wybudowanie linii nastąpiło w trybie przepisów ustawy z dnia 6 lipca 1950r. o powszechnej elektryfikacji wsi i osiedli (Dz. U. z 1954r. Nr 32, poz. 135). W dniu 24 października 2013 r. wnioskodawca dokonał wymiany przewodów linii nn z „gołych” 4x AL. 50 mm² na przewód izolowany AsXSn 4x70 m².

Część przedmiotowej nieruchomości zajętej przez urządzenia przesyłowe wnioskodawcy w zakresie ograniczonym szerokością kabli przesyłowych, z uwzględnieniem konieczności korzystania z gruntu uczestnika postępowania przez wnioskodawcę dla celów eksploatacji, konserwacji, modernizacji i remontów linii obejmuje obszar 8m².

W ocenie Sądu Rejonowego wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na zasiedzenie przez poprzednika prawnego uczestnika służebności gruntowej, odpowiadającej w swej treści służebności przesyłu. Sąd I instancji powołał się na pismo procesowe uczestnika z dnia 2 lipca 2013r., w którym powołał się na okoliczność zasiedzenia służebności, której stwierdzenia domagał się we wszczętej równolegle sprawie I Ns 689/13. Zdaniem Sądu Rejonowego fakt zasiedzenia prawa jest normowany przepisami prawa materialnego i okoliczność ta (niezależnie od zarzutów

sygnalizowanych przez uczestnika) winna być brana pod uwagę z urzędu. Opisana we wniosku nieruchomości do dnia 27 maja 1990r. stanowiła własność Skarbu Państwa. Tym samym o ile do tej daty ówczesne przedsiębiorstwo energetyczne nie mogło być posiadaczem prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu (tak w imieniu swoim jak i w imieniu Skarbu Państwa) o tyle w tej dacie, tj. od chwili nabycia własności tej nieruchomości przez Gminę O. dotychczasowe posiadanie poprzednika prawnego wnioskodawcy zaczęło prowadzić do zasiedzenia tego prawa. W dacie tej wystarczającym do zasiedzenia nieruchomości w dobrej wierze był okres 10 letni. Jednakże z dniem 1 października 1990r. okres ten został wydłużony do lat 20 (art. 172 k.c. w brzmieniu nadanym ustawą o zmianie ustawy - Kodeks cywilny z dnia 28 lipca 1990 r., Dz.U. Nr 55, poz. 321). W świetle zaś art. 9 ww. ustawy nowelizującej do zasiedzenia, którego bieg rozpoczął się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się od tej chwili przepisy niniejszej ustawy. Okres wystarczający do zasiedzenia prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu upłynął zatem z dniem 27 maja 2010r. W tej dacie uczestnik nabył przez zasiedzenie wyżej wymienione prawo odpowiadające treści służebności przesyłu. Przyjęcie krótszego okresu zasiedzenia wynikało z przyjęcia dobrej wiary posiadacza służebności, co z kolei objęte jest domniemaniem z art. 7 k.c., którego wnioskodawcy nie obalili. Sąd Rejonowy powołał się także na art. 339 k.c. i art. 340 k.c. podnosząc, że domniemaniem objęte jest także samoistność posiadania oraz jego ciągłość. Obowiązek dowodzenia okoliczności przeciwnych spoczywał na wnioskodawcach, którzy w niniejszej sprawie żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie nie składali. O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 520 § 1 k.p.c.

Powyższe postanowienie zaskarżyła apelacją wnioskodawczyni B. S., zarzucając naruszenie:

1. art. 366 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że doszło do zasiedzenia prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu w sytuacji, gdy z prawomocnego postanowienia I Ns 689/13 wydanego w oparciu o ten sam stan faktyczny wynika, że nie doszło do zasiedzenia na rzecz uczestnika i w takiej sytuacji prawomocne postanowienie wiąże Sąd;

2. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i w konsekwencji dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, polegające na przyjęciu, że:

- uczestnik nabył przez zasiedzenie prawo odpowiadające treści służebności przesyłu, pomimo iż w niniejszym postępowaniu uczestnik nie zgłosił zarzutu zasiedzenia a jedynie wniósł o zawieszenie postępowania do czasu rozpoznania w innym postępowaniu złożonego przez siebie wniosku o stwierdzenie zasiedzenia prawa, które stanowi przedmiot niniejszej sprawy;

- uczestnikowi należy przypisać dobrą wiarę, a wnioskodawczyni pomimo obowiązku wynikającego z art. 6 k.c. nie dowodziła okoliczności przeciwnych, podczas gdy uczestnik sam twierdził (w sprawie I NS 689/13), że był w złej wierze, w związku z czym nie było potrzeby wykazywania tych okoliczności przez uczestniczkę (stan złej wiary po stronie uczestnika był pomiędzy stronami bezsporny);

- doszło do zasiedzenia prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu, podczas gdy w niniejszej sprawie nie było prowadzone postępowanie dowodowe zmierzające do ustalenia okoliczności istotnych z punktu widzenia zasiedzenia;

- a także braku analizy całego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i uznania, że Skarb Państwa pokrył koszty opinii biegłego w niniejszej sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do braku orzeczenia o zwrocie na rzecz wnioskodawców uiszczonej zaliczki na poczet opinii biegłego;

3. art. 228 art. § 2 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na ustaleniu istotnych dla sprawy okoliczności w oparciu o fakty znane Sądowi z urzędu, bez odwołania się do sprawy, w której Sąd ustalił te fakty, jak również pod nieobecność wnioskodawczyni, co wobec braku wniosku uczestnika o stwierdzenie zasiedzenia w tej sprawie uniemożliwiło wnioskodawczyni odniesienie się do przedmiotowego wniosku;

4. przepisu 172 k.c. w zw. z art. 609 k.p.c. poprzez uznanie, że Sąd pomimo braku zarzutu uczestnika może stwierdzić zasiedzenie na jego rzecz, podczas gdy stwierdzenie zasiedzenia nastąpić może jedynie na zarzut, którego brak w niniejszej sprawie.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie zgodnie z żądaniem wniosku, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania wniósł o oddalenie apelacji wskazując w uzasadnieniu na trafność orzeczenia Sądu Rejonowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd Okręgowy nie podziela ustaleń stanu faktycznego dokonanego przez Sąd Rejonowy, gdyż zostały one poczynione z naruszeniem prawa procesowego. W konsekwencji również nie można było uznać trafności oceny stanu prawnego, która stała się podstawą zaskarżonego postanowienia.

Przede wszystkim należy podkreślić trafność zarzutu naruszenie przez Sąd Rejonowy art. 228 § 2 k.p.c. Istotna część ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie, która dotyczyła wykazania następstwa prawnego poprzedników uczestnika oraz związanej z tym ciągłości posiadania, które jest konieczną przesłanką uznania zasiedzenia służebności, została poczyniona przez Sąd I instancji bez przeprowadzenia dowodów, a jedynie w oparciu o fakty znane Sądowi urzędowo.

Z treści art. 228 § 2 k.p.c. wynika, że nie wymagają dowody fakty znane sądowi urzędowo, jednakże sąd powinien na rozprawie zwrócić na nie uwagę stron. W orzecznictwie wskazuje się, że do skutecznego zastosowania omawianego przepisu nie wystarcza ogólnikowe powołanie się na fakty znane sądowi. Niezbędne jest przytoczenie konkretnego faktu, wskazanie sprawy, w której nastąpiło jego stwierdzenie, a także zwrócenie uwagi stronom na fakt, na którym sąd zamierza się oprzeć jako na znanym mu urzędowo (wyrok Sądu Najwyższego z 6 lutego 1963 r., III CR 75/62). W wyroku z dnia 17 marca 2010 r. Sąd Najwyższy wskazał, że zgodnie z art. 228 § 2 k.p.c. fakty znane sądowi z urzędowo nie wymagają dowodu, jednakże sąd ma obowiązek zwrócić na nie uwagę stron na rozprawie tak, aby strony mogły się co do nich wypowiedzieć.

Tymczasem z protokołu rozprawy z dnia 12 stycznia 2017 r. wynika, że Przewodniczący jedynie ogólnikowo wskazał na poprzedników prawnych uczestnika postępowania dodając, iż jest to fakt znany z urzędu. Nie wskazał jednak sprawy, z której fakt ten jest mu znany. Wnioskodawcy nie mogli się również do tych faktów odnieść, gdyż ani oni ani ich pełnomocnik nie byli obecni na rozprawie, która bezpośrednio poprzedzała wydanie postanowienia. Przyjęcie wskazanych okoliczności za fakty udowodnione jest w tej sytuacji naruszeniem treści art. 228 § 2 k.p.c. i stanowi obrazę prawa procesowego, która jest o tyle istotna, że wpływa na ustalenia stanu faktycznego, który stał się podstawą przyjęcia zasiedzenia przez uczestnika postępowania służebności przesyłu, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia wniosku o ustanowienie służebności przesyłu.

Niewątpliwie wewnętrzne akty prawne opublikowane w Dzienniku Ustaw, bądź Monitorze Sądowym i Gospodarczym należy traktować jako fakty powszechnie znane w rozumieniu art. 228 k.p.c. i wystarczającym sposobem wykazania treści tych materiałów jest wskazanie miejsca ich publikacji. Ale nawet ten obowiązek nie został przez Sąd Rejonowy dopełniony. Natomiast zarządzenia o charakterze organizacyjnym, jednorazowym, które dotyczyły reorganizacji oraz przekształceń przedsiębiorstw państwowych i przekazywania między nimi mienia (realizowanych przez organ założycielski lub inny organ upoważniony przez ustawy) są dokumentami urzędowymi, kierowanymi do podległych podmiotów i nie podlegają ogłoszeniu. Dowodzenie ich treści wymaga zachowania reguł obowiązujących w przypadku prowadzenia dowodu z dokumentów (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 listopada 2014r., III CSK 254/13). Tymczasem Sąd Rejonowy ustalając stan faktyczny nie przeprowadził dowodu z dokumentów na okoliczność przekształceń podmiotowych poprzedników prawnych uczestnika, powołał się na zarządzenia reorganizacyjne i

przekształceniowe nie wskazując ani miejsca ich opublikowania, ani sprawy, w której dany fakt został stwierdzony (wyrok Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2009r., II CSK 166/09). Ustalenie zaś następstwa prawnego ma istotne znaczenie dla wykazania przeniesienia posiadania, jako przesłanki stwierdzenia nabycia służebności przesyłu przez zasiedzenie.

Dopuszczalne jest ustalenie faktu nabycia prawa przez zasiedzenie w innej sprawie niż w postępowaniu o zasiedzenie - w sytuacji, gdy ustalenie tego faktu nie jest przedmiotem sprawy, lecz stanowi jedynie przesłankę rozstrzygnięcia. Podniesienie tego zarzutu wymaga wykazania posiadania nieruchomości przez Skarb Państwa w zakresie niezbędnym do prawidłowego korzystania z urządzeń przesyłowych, jak również przeniesienia tego prawa przez Skarb Państwa na rzecz nowo utworzonego przedsiębiorstwa. Przedsiębiorstwo to winno załączyć dokument pozwalający na ustalenie jakie mienie pozostawało w zarządzie dawnego zakładu, na bazie którego utworzono przedsiębiorstwo, jak również tego, jakie mienie zostało przekazane nowo utworzonemu przedsiębiorstwu w wyniku podziału mienia poprzedniego przedsiębiorstwa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 6 czerwca 2013r., I ACa 85/13).

Stwierdzenie zasiedzenia służebności przesyłu prowadzi do potwierdzenia praw uprawnionego do nieruchomości, a zatem odnosi skutek materialnoprawny, który w postępowaniu nieprocesowym może nastąpić co do zasady na wniosek (art. 506 k.p.c.). W tej sytuacji uwzględnienie okoliczności zasiedzenia służebności przesyłu wymagało podniesienia stosownego zarzutu przez uczestnika postępowania.

Zarzut zasiedzenia służebności został ostatecznie podniesiony w postępowaniu apelacyjnym. Przepis art. 381 k.p.c., który uprawnia Sąd II instancji do pominięcia w pewnych okolicznościach „nowych faktów i dowodów” zgłoszonych dopiero w postępowaniu apelacyjnym, dotyczy jedynie twierdzeń faktycznych strony. Zarzut zasiedzenia służebności przesyłu jest zarzutem materialnoprawnym zmierzającym do obrony merytorycznej, który z tego względu może być podniesiony do czasu prawomocnego zakończenia sprawy.

Przesłanki zasiedzenia służebności przesyłu wskazane zostały w art. 172 k.c. stosowanym odpowiednio poprzez odesłanie zawarte w art. 292 zd. 2 k.c. Odpowiednie stosowanie oznacza konieczność spełnienia przez posiadacza służebności przesłanek określonych w art. 172 k.c., ale z odpowiednią modyfikacją uwzględniającą specyfikę posiadania służebności, oraz przesłanek nabycia służebności gruntowej określonych w art. 292 zd. 1 k.c. Dla stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie służebności gruntowej odpowiadającej treści służebności przesyłu, niezbędne jest zatem spełnienie łącznie dwóch przesłanek: posiadania służebności oraz upływu czasu, którego długość zależy od dobrej lub złej wiary posiadacza objęcia służebności w posiadanie, przy czym posiadanie prowadzące do zasiedzenia służebności gruntowej musi polegać na faktycznym korzystaniu z gruntu w takim zakresie i w taki sposób, w jaki czyniłaby to osoba, której przysługuje treść służebności. Termin zasiedzenia wynosi 20 i 30 lat odpowiednio do sposobu wejścia w posiadanie służebności w dobrej albo złej wierze. Ewentualnie terminy te ulegały skróceniu o 10 lat w zależności od daty objęcia urządzeń przesyłowych w posiadanie, z uwagi na stan prawny obowiązujący w danej chwili.

Jedną z przesłanek przyjęcia zasiedzenia służebności przesyłu jest zatem posiadanie urządzeń przesyłowych przez ustawowo wymagany okres czasu. W praktyce mogą w toku tego okresu, następować zmiany podmiotu posiadającego służebność. Norma wynikająca z art. 176 k.c. pozwala jednak uprawnionemu na doliczenie okresu posiadania swoich poprzedników do okresu zasiedzenia. Nie jest zatem dopuszczalne doliczenie posiadania, jeżeli obecny posiadacz, posiadania swego nie wywodzi od poprzednika, lecz z faktu, że samowolnie zagarnął posiadanie służebności.

Podkreślić należy, że do posiadania służebności stosuje się tylko odpowiednio przepisy o posiadaniu rzeczy. W przypadku posiadania służebności przesyłowej, w zasadzie wydanie rzeczy polega na przejęciu przedsiębiorstwa przesyłowego, którego użyteczność jest zwiększana przez korzystanie z cudzej nieruchomości w zakresie

odpowiadającym służebności gruntowej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 stycznia 1969 r., III CRN 271/68). Pomimo braku zgodności w doktrynie, w orzecznictwie przyjmuje się, że przejęcie takiego posiadania jest czynnością faktyczną. Za tym liberalnym poglądem opowiada się również Sąd Okręgowy w niniejszej sprawie.

Konsekwencją powyższego poglądu dla ustaleń faktycznych niniejszej sprawy jest stwierdzenie, iż uczestnik postępowania nie wykazał przeniesienia posiadania przez kolejne przedsiębiorstwa przesyłowe.

Niezasadnym było powołanie się przez Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie na domniemanie ciągłości posiadania, wynikające z art. 340 k.c. Przepis ten uprawnia do wniosku, że podmiot, który posiadał rzecz w różnych momentach, posiadał ją przez cały czas między datami granicznymi. Natomiast nie uprawnia do wniosku, że jeśli później rzecz tę posiada ktoś inny, to jego posiadanie jest kontynuacją posiadania poprzednika. Formy, w jakich może nastąpić przeniesienie posiadania, stanowiące o jego ciągłości przewidują art. 348-351 k.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 24 maja 2013r., V CSK 269/12).

Natomiast niezasadny był zarzut apelacji naruszenia art. 366 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Wniosek uczestnika w sprawie I Ns 689/13 został oddalony tylko z uwagi na niewłaściwy podmiot wskazany przez uczestnika we wniosku, na rzecz którego miało dojść do zasiedzenia prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu. W niniejszej sprawie podmiotem na rzecz którego mogło dojść do zasiedzenia przedmiotowego prawa była inna osoba prawna.

Z uwagi zatem na błędne przyjęcie przez Sąd Rejonowy (w wyniku naruszenia prawa procesowego mającego wpływ na treść rozstrzygnięcia), że uczestnik postępowania legitymuje się uprawnieniem do korzystania z nieruchomości wnioskodawców w zakresie ograniczonego prawa rzeczowego w postaci służebności przesyłu, spowodowało zaniechanie zbadania materialnej podstawy żądania wniosku o ustanowienie służebności przesyłu, przez co Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał istotny sprawy. W tej sytuacji konieczne stało się uchylene zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Sąd Rejonowy rozpoznając ponownie niniejszą sprawę, mając na uwadze obecnie zgromadzony materiał dowodowy, powinien zbadać faktyczną oraz materialnoprawną podstawę roszczenia wnioskodawczyni i stosownie do poczynionych ustaleń rozstrzygnąć o zasadności (lub jej braku) wniosku.

Mając zatem na uwadze wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. orzekł, jak w postanowieniu.

Dorota Ciejek Bożena Charukiewicz Krystyna Skiepmo